

Agnes, 70, står för dansen i Timbonäs

BILDEN: Sedan många år äger Agnes Dahlén en traktor. Hon kör den själv och hon klarar också alla andra sysslor på gården. Att hon har passerat

de 70 åren är inget hinder. — Man skall arbeta så länge man lever, är hennes valspråk.

Det bästa Agnes Dahlén, 70, vet är att ordna dans på sin loge hemma i Kristningstorp mellan Gunnarskog och Gräsmark:

— Då får jag dansa med alla pojkarna. Dansen driver bort sorger och bekymmer. Å, vad roligt...

Agnes Dahlén sköter ensam sitt jordbruk med alla strapatser som det innebär. Men nu har hon annonserat efter en karl till hjälp:

— Men det är en arbetskamrat jag vill ha och ingenting annat, säger hon för att undanröja eventuella missförstånd.

Det är inte bara dansen som gör livet lättare för "fjällflickan" — som hon gärna kallar sig själv — utan också djurens sällskap och hennes gitarr. Särskilt gärna sjunger hon "Farmareflickan" till eget komp.

Men ingenting går upp emot dansen. När de lade ner Timbonäs Folkets hus tyckte hon att trakten blev förstörd och att något måste göras. Då började hon själv ordna danserna:

— Någon plats att samlas på måste vi ju ha, säger hon.

SID 5:

Fjällflickan i Kristningstorp:

— Vill dansa med pojkar och arbeta med en karl

SUNNE — Å va roligt det är att dansa. Då glömmer man alla sorger och bekymmer. Jag måste nog ordna en dans till här i höst, eller hur?

Den som säger detta är Agnes Dahlén i Kristningstorp i gränstrakterna mellan Gunnarskog och Gräsmark. Prästbetyget skvallrar om att Agnes fyllde sjuttio i augusti månad men när hon talar om dansen och hur hon brukar bli uppjuden av pojkarna som kommer till hennes danstillställningar då riktigt strålar hon och lever helt upp i sin ungdom.

— Jag får dansa med alla pojkarna. Oh, så roligt...

Sedan åtskilliga år tillbaks ordnar Agnes Dahlén danstillställningar i Kristningstorp en gång om året där den ej alltför rymliga logen får utgöra danslokal och med kaffeservering inne i stugan.

Agnes Dahlén tycker om sång och musik och dans, här sjunger hon "Farmareflickan" samtidigt som hon ackompanjerar sig själv på gitarren.

ningar då riktigt strålar hon och lever helt upp i sin ungdom.

— Jag får dansa med alla pojkarna. Oh, så roligt...

Sedan åtskilliga år tillbaks ordnar Agnes Dahléns danstillställningar i Kristningstorp en gång om året där den ej alltför rymliga logen får utgöra danslokal och med kaffeservering inne i stugan.

— Loggolvet börjar allt bli dåligt nu. Fast än går det att dansa där och när de nu lagt ner Timbonäs Folkets Hus måste det ju finnas någon annan plats att samlas och dansa, säger Agnes och tillägger:

— De skulle inte fått lägga ner Folkets Hus. Det förstör ju trakten. Det brukar vara mycket folk på Agnes danstillställningar. Det berättar inte bara hon själv utan det kan också andra intyga. Ändock ligger Kristningstorp inte precis vid allfarvägen. Närmaste lilla samhälle är Bogen eller Fredros eller Brandsbol och vägen till Agnes lilla stuga är sista biten sådan att det är med stor tvekan vi låter färden fortsätta med bil. Backarna är lindrigt sagt branta och steniga.

Allt går dock väl och snart är vi framme i Kristningstorp där Agnes bott sedan hon var 23 år. Det något ovanliga namnet tror hon har kommit av att den förste som bodde här hette Kristter.

Hur som helst här har Agnes bott i snart 50 år. Första åren bodde hon i en stuga som flyttades från Tvällen och till Kristningstorp men sedan många år bebor och äger hon tidigare svärföräldragården. Agnes Dahléns är född i Lekvattnet och älskar att kalla sig "Fjällflickan" och det är säkert i den rollen hon dansar kring med traktens ungdom.

Efter makens bortgång för 12 år sedan har Agnes bott ensam i sin stuga och skött gården och jordbruket på två hektar åker och där hon fn har två kvigor. Där odlar hon pelusker, blandsäd, vall och så förstås potatis.

ANNONSERAR EFTER HJÄLP

Några planer på att sluta med jordbruket har inte Agnes Dahléns. Tvärtom annonserar hon just nu efter en karl som hjälp i arbetet.

— Det är en arbetskamrat jag vill ha ingenting annat, understryker hon för att utplåna alla

eventuella missförstånd.

— Jag vill ha en Ettans karl. Det är hennes uttryck för en riktig karl.

— Djuren måste jag ha kvar. Jag måste ha mjölk, det är så långt till affär och därför måste jag fortsätta. Förresten man skall väl arbeta så länge man lever, säger Agnes som långt ifrån har planer på att sluta. Och visst går det ihop med jordbruket. Cirka 800 kr i månaden får jag i mjölklikvider.

DJUREN SKA JAG HA KVAR

Fast det är ju avbränningar också. För jordbruket måste hon hålla traktor och för mjölktransporterna bil och så får hon klara vägunderhållet till granngården, en sträcka på 6—800 meter.

Den vägen skottade hon för övrigt själv tre gånger under den gångna snörika vintern!

Och underhållet av huset som har både centralvärme med oljeeldning, badrum och elektriskt ljus blir också dyrt.

Det blir två år till jul sedan hon drog in oljeeldning sedan den gamla ved- och kokspannan gått sönder. Samtidigt måste hon också laga golvet i badrummet. Det kostade hela 13 000 kr.

— Jag höll på och arbetade själv med golvet i badrummet på själva julnatten! Och inte hade jag pengar till mat heller och inte fick jag kredit i affären.

PERIODVIS SÄLLSKAP

Körkort till bilen tog Agnes Dahléns så sent som för nio år sedan. Fast då hade hon först kört utan körkort några år. Något som hon fick böta för.

— Jag var godkänd i körskolan i Arvika flera år tidigare och trodde att jag fick köra då fast jag inte hade fått körkortet. Det berodde på något fel att jag inte fick det tidigare. Och jag måste ju ha bilen att köra mjölken med. Sedan fick bilen stå i ett par år på logen då jag var förbjuden att köra. 144 kronor fick jag böta.

Det är ett hårt liv Agnes Dahléns fått leva. Ett liv som inneburit arbete och påfrestningar. Ensam har hon dock aldrig känt sig.

— Djuren är mitt sällskap. Dem skall jag ha kvar då är jag inte ensam.

Periodvis har hon också haft sällskap på gården då hon lyckats skaffa någon karl som arbetskamrat. Och kanske får Agnes Dahléns snart åter sällskap ty hon har nyligen annonserat i en rikstidning efter en karl. Och under tiden som vi samtalar med henne ringer det flera gånger. Som följd av annonsen.

— Jag skall ha en riktig karl. Ingen sol- och vår och så måste ni skriva och berätta om er ifall ni menar allvar. Det är en Ett-

Här är Agnes Dahléns i full färd med att lasta vickerärter på en lastvagn kopplad till traktorn. Sin 70 år till trots arbetar Agnes bokstavligen som "en karl".

ans karl jag skall ha. Ja så låter hennes besked kort och bestämt i telefonen.

SLÅR BORT VEMODET

Men Agnes Dahlen kan visa prov på känslor också, hennes något kärva yttre till trots.

— Tänk om jag kunde få min mor tillbaka. Det var den bästa

kvinnan som levat. Så säger den 70-åriga kvinnan flera gånger med tårar i ögonen om sin mor som gick bort vid 92 års ålder för 17 år sedan.

Men så slår hon bort vemodet och tar i stället fram gitarren och spelar och sjunger "Far-marflickan" och då lyser ögonen på nytt. Då är Agnes Dahlen åter "Fjällflickan" som längtar

till dans och lek för att fördriva sorger och bekymmer.

— Livet här varit bra. Jag har dansat och haft roligt säger den gamla kvinnan som går i sin ensamhet på sin gård långt från väg och bygd och som alltjämt rustar för framtiden.

— Om bara min mor levde då vore allt bra är hennes slutord.

Text och foto:
HERBERT NILSSON